

Nu echt: mijn nieuwe buurjongen

Het begon dus op vrijdag.

Ik kwam uit school en ik kon ons huis niet meer in.

Een enorme verhuisauto stond vlak voor de deur.

Laadklep open, zodat je recht in de muil van de wagen kon kijken.

En de hele stoep stond propvol dozen en matrassen.

Ik vond het geweldig.

Het is toch saai om altijd maar gewoon je huis in te kunnen?

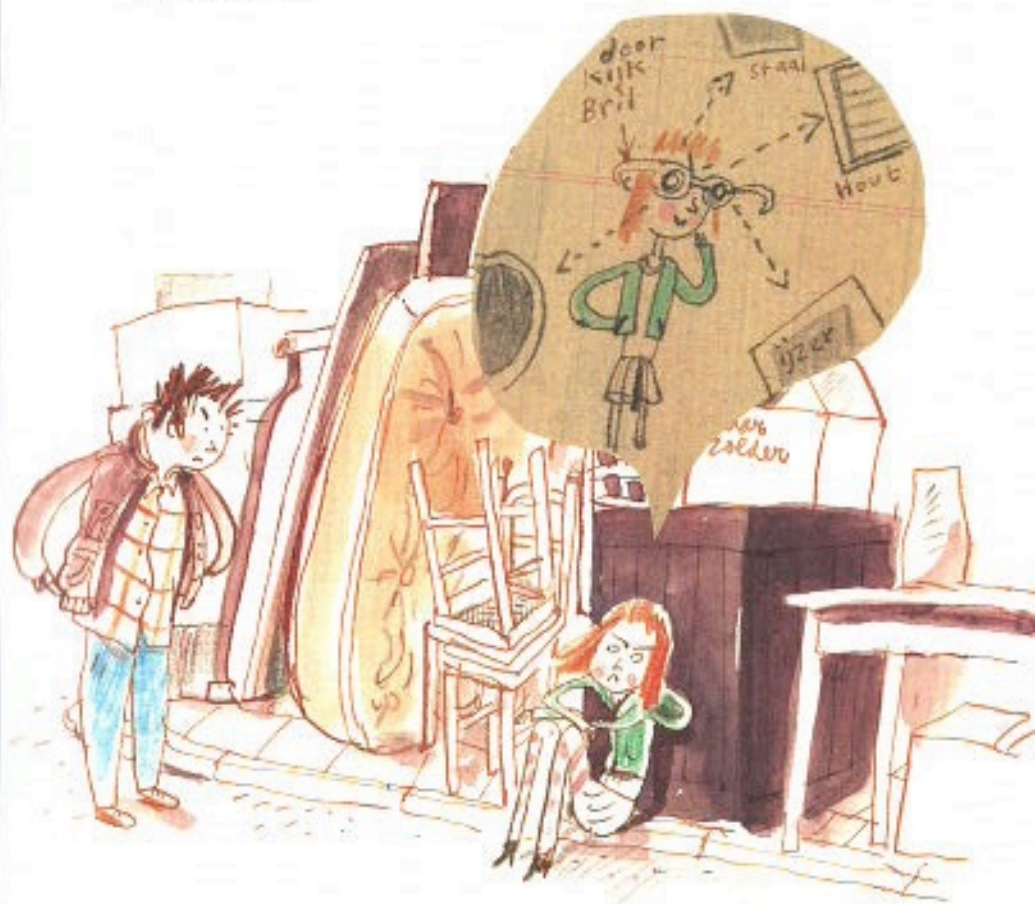
De zon scheen, het was lekker warm.

Ik ging op de stoep zitten en pakte een boterham uit mijn tas.

Ik heb er altijd eentje extra mee, voor als ik ontvoerd word.

Met mijn rug leunde ik tegen een grote,
zwarte kist.
En toen zag ik de jongen.
Hij stond hoog boven me, in de muil van
de auto.
Zijn haar was donker en piekte alle kanten
op.
Hij keek boos naar mij.
'Hallo,' zei ik met volle mond. 'Ben jij mijn
nieuwe buurjongen?'
In één sprong stond hij naast me op de
stoep.
'Ga weg daar,' zei hij zacht.
'Waarom?' vroeg ik.
Zijn ogen vonkten.
'Ga weg daar,' zei hij nog een keer.
'De stoep is van iedereen, hoor,' zei ik.
'Maar die kist is van mij.' Hij wees op het
zwarte ding achter mijn rug.

'Wat zit erin?' vroeg ik.
Hij schudde zijn hoofd en bleef stil.
Ik keek naar de kist en wilde een bril
uitvinden.

Eentje waarmee je door hout en ijzer kon kijken.

Ik wilde ook een nieuw soort ontstopper maken.

Zo'n oranje ding met een houten steel dat je voor de gootsteen gebruikt.

Maar dan voor jongens.

Een jongens-ontstopper, om het hoofd van die vonkende jongen te ontstoppen.

Plop! Plop! Plop!

En dan zou hij normaal doen.

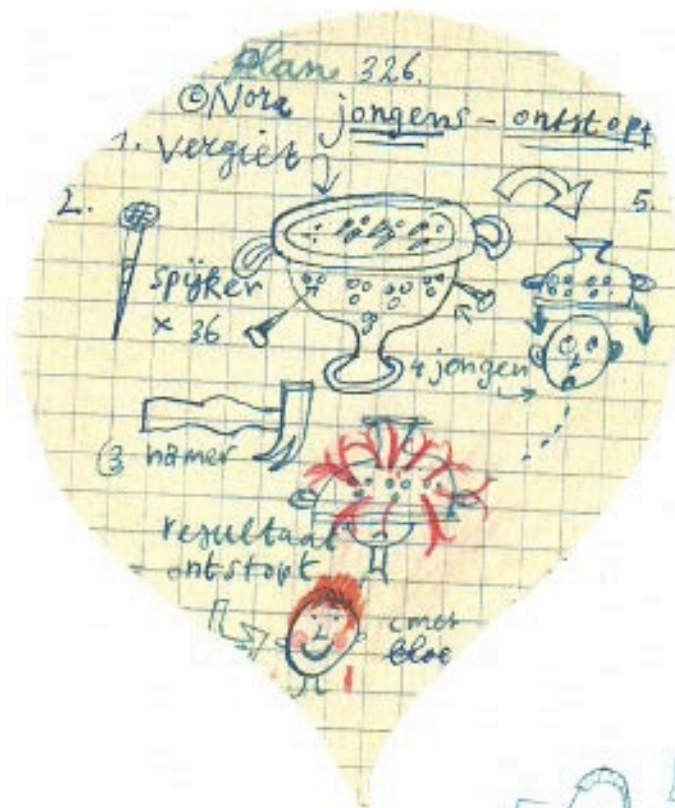
Maar ik had geen jongens-ontstopper.

En mijn nieuwe buurjongen keek alsof hij me wilde bijten.

Dus slikte ik de laatste hap van mijn boterham door.

Ik stond op.

Klom over drie dozen, een tafel en een matras heen.

En ging naar binnen.

Mijn eigen huis in natuurlijk, niet het huis
van de burens.

Ik moest een jongens-ontstopper
uitvinden.

En snel een beetje.